

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 lutego 2015 r.,

sprawy **R. S.**

uniewinnionego od dokonania czynu z art. 35 ust. 1 pkt. 2 Ustawy z dn. 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych,

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego
subsidiarnego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 29 września 2014 r., sygn. akt V Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 23 września 2013 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

1) oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciąża oskarżyciela posiłkowego J. W.

kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 września 2014 r., sygn. akt V Ka [...], Sąd Okręgowy w P. , po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego J. W., zarzucającej „obrazę przepisów prawa materialnego i błędną ocenę prawną zebranego w toku sprawy materiału dowodowego”, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 23 września 2013 Wyrokiem z dnia 29 września 2014 r., sygn. akt V Ka [...], Sąd Okręgowy w r., sygn. akt II K [...], uniewinniający R. S. od zarzutu, że jako dyrektor do

spraw kadr P.[...]. „od sierpnia 2010 r. do 14 czerwca 2011 r. utrudniał wykonywanie działalności związkowej Przewodniczącemu K. [...] „S.” w P. J. W.:

- poprzez (wydanie pisemnego polecenia) uniemożliwienie dostępu do rozgłośni zakładowej O. [...] w celu nagrania audycji związkowej przez Przewodniczącego K. [...] „S.” w P. [...] S.A.
- poprzez wydanie pisemnego nakazu odebrania samochodu służbowego marki F. [...] o nr rej. [...] i poprzez uniemożliwienie wjazdu na teren P. [...] S.A. tym samochodem”, to jest od dokonania czynu z art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz.167).

W kasacji od tego wyroku pełnomocnik oskarżyciela zarzuciła „rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie naruszenie normy prawa materialnego art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych przez przyjęcie, że działania pracodawcy wobec przewodniczącego związku zawodowego K. [...] S. – J. W. nie wyczerpały znamion czynu zabronionego”.

W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego o przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie należy stwierdzić, że pierwotnie osobisty akt oskarżenia złożył oskarżyciel subsydiarny posiłkowy J. W. (k. 2-3a akt głównych). Zgodnie z dyspozycją art. 55 § 2 k.p.k. akt oskarżenia pochodzący od takiego podmiotu musi jednak być sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego. Oskarżyciel został wezwany do usunięcia tego braku. W zaskarżonym terminie wpłynął identyczny akt oskarżenia, z dodaniem tylko w jego nagłówku i podpisie danych pełnomocnika (zob. k. 9 – 11 akt głównych). Taki zabieg nie spełniał jednak wymogu określonego w art. 55 § 2 k.p.k. Akt oskarżenia musi być „sporządzony” przez wskazany w tym przepisie podmiot fachowy, co oznacza, że chodziło o wytwór intelektualny takiego podmiotu. Niedopełnienie tego warunku powinno prowadzić do stwierdzenia braku skargi uprawnionego oskarżyciela, czyli uznania, że wystąpiła przeszkoda procesowa wskazana w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. (zob. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., I KZP 17/13 – OSNKW 2014, z. 1, poz. 5,

postanowienie SN z dnia 21 maja 2013 r., SDI 8/13 – OSNKW 2013, z. 9, poz. 80 i podane tam orzecznictwo).

Obecnie nie wchodziło w rachubę uchylenie wyroków i umorzenie postępowania na skutek tej przeszkody procesowej, a to z uwagi na dyspozycję art. 439 § 2 k.p.k. Oskarżony został uniewinniony od zarzucanego czynu. Wobec tego decyzja o umorzeniu postępowania nie byłaby orzeczeniem na jego korzyść.

Sam zarzut kasacyjny, choć jest dopuszczalny z uwagi na podniesienie rażącego naruszenia prawa, bazuje na założeniu, że Sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne, które upoważniały do ich subsumpcji pod art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy o związkach zawodowych, a mimo to nie przypisał oskarżonemu zarzucanego czynu, zaś Sąd odwoławczy zaakceptował ten brak. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie zaistniała. Bowiem Sąd Rejonowy nie ustalił, że oskarżony „utrudniał wykonywanie działalności związkowej” J. W., jak tego wymaga wskazany przepis karny z tej ustawy. Odebranie J. W. prawa do korzystania z samochodu należącego do P. [...] SA oraz do nagrywania jedynie przez niego audycji emitowanej następnie przez radiowęzeł tej firmy zostało trafnie ocenione przez Sąd I instancji jako działanie legalne (zob. s. 2, 4, 5, 8, 10 *in princ.*). Ocenę tę podzielił Sąd odwoławczy powtarzając, gdy chodzi o utratę korzystania z samochodu O., że sytuacja związku reprezentowanego przez oskarżyciela została zrównana z sytuacją innych związków zawodowych działających w tej firmie, wykazujących się analogicznymi cechami, a jeśli idzie o pozbawienie dostępu do rozgłośni radiowej, zwracając uwagę na fakt, że udostępnianie radiowęzła zakładowego nie było obowiązkiem dysponenta. W tej drugiej kwestii w sedno trafiła ocena Sądu Rejonowego, że to nie związek zawodowy został pozbawiony możliwości nagrywania audycji w radiowęźle, tylko personalnie oskarżyciel J. W. (z powodów podanych na s. 2 i 4, 10 *in princ.*, 11, 20, 26 – 27 motywów) i nie wskazał innej osoby do tych czynności.

Skarga kasacyjna była więc merytorycznie oczywiście bezzasadna.